

IEŅEMT IENAIDNIEKA VĀRTUS PĒC PĀRBAUDĪJUMA

Interesanti, ka... Ziniet, man ir tāda neliela doma, man patīk skatīties, kā cilvēki pieceļas, kad mēs lasām Vārdu. Vai tad jums tas nepatīk? Mēs stāvam, kad mēs solām uzticību, mēs stāvam mūsu valsts dēļ; kāpēc gan tagad nepiecelties Vārda dēļ?

2 Kamēr mēs pieceļamies uz brītiņu; es nesen lasīju vienu rakstu, un vakar vakarā es aizdomājos par tiem cilvēkiem, kuri stāvēja par Kristu. Ja jūs to vēl neesat izdarījuši, vai jūs to neizdarīsiet šodien?

3 Aptuveni pirms 75 gadiem dzīvoja viens ievērojams evaņģēlists, es nevaru atcerēties viņa vārdu. Man šķiet, ka tas bija Artūrs Makojs, viņš bija apbraucis visu valsti. Un reiz naktī viņš redzēja sapni, ka viņš ir devies Godībā. Un viņš sacīja, ka pienāca pie tiem Vārtiem, un sacīja, ka tie viņu neielaida. Un viņš pateica: "Es esmu Artūrs Makojs no Savienotajām Valstīm. Es esmu evaņģēlists."

4 Un tā, atnāca vārta sargs (lūk, tas bija sapnis), viņš pienāca un sacīja: "Es nevaru nekur atrast tavu vārdu."

Viņš sacīja: "Es taču biju evaņģēlists."

Tas sacīja: "Cienītais, es..."

5 Viņš sacīja: "Nu, vai ir kāda iespēja, ka... Te ir kāda kļūda."

6 Tas sacīja: "Nē, cienītais. Man šeit ir tā Grāmata. Es nevaru nekur atrast tavu vārdu."

Un viņš sacīja: "Nu, ko tad es varu darīt?"

7 Tas sacīja: "Tu vari pārsūdzēt savu lietu Baltā Troņa Tiesā." Dievs, palīdzi! Es negribu nonākt tur.

8 Viņš sacīja: "Nu, ja tā ir mana vienīgā cerība, tad, manuprāt, es vienkārši savu lietu pārsūdzēšu."

9 Un pateica, ka tad viņam šķita, ka viņš dodas tālu prom un vienkārši... Un, kad viņš sāka attālināties, sacīja, ka bija tumšs, bet kļuva arvien gaišāks un gaišāks, un sacīja, ka šķita, ka nebija kaut kādas noteiktas vietas, kur atradās tā Gaisma, taču viņš atradās pašā Tās centrā. Un sacīja, ka Viņš pateica: "Kas tuvojās pie Mana Tiesas Troņa?"

10 Tas atbildēja: "Es esmu Artūrs Makojs. Es esmu evaņģēlists, esmu aizsūtījis daudzas dvēseles uz Valstību."

Viņš sacīja: "Vai tad tavš vārds netika atrasts Grāmatā?"

"Nē."

Sacīja: "Tātad tu iesniedzi lūgumu Manā Tiesā?"

"Jā."

11 "Tu tiks taisnīgi iztiesāts. Es tiesāšu tevi pēc Maniem likumiem. Artūr Makojs, vai tu kādreiz esi melojis?"

12 Viņš sacīja: "Pirms nokļuvu tajā Gaismā, es biju domājis, ka es biju diezgan labs cilvēks." Viņš sacīja: "Taču tās Gaismas Klātbūtnē es biju grēcinieks." Tādi būs mēs visi. Varbūt šobrīd ir jūties drošībā, taču pagaidiet, līdz nonāksiet Tur. Kā jūs domājat, kā jūs jūtaties šeit, kad Viņš dod svaidījumu? Tu sajūties tik maziņš! Kas tad būs tā Baltā Troņa Tiesā!

Viņš jautāja: "Vai tu kādreiz esi melojis?"

13 Tas sacīja: “Es domāju, ka esmu bijis patiesīgs, taču daži sīkumi, kuri manās acīs bija mazi, nevainīgi meli, Tur kļuva lieli un tumši.”

Viņš atbildēja: “Jā, es esmu melojis.”

Viņš jautāja: “Vai tu kādreiz esi zadzis?”

14 Viņš sacīja: “Es biju domājis, ka esmu bijis tajā godīgs un nekad neesmu zadzis,” taču sacīja, “tās Gaismas Klātbūtnē es sapratu, ka esmu veicis dažus darījumus, kas nebija pavisam godīgi.”

Viņš atbildēja: “Jā, es zagu.”

Viņš sacīja: “Mans spriedums...”

15 Viņš jau bija gatavs izdzirdēt savu spriedumu: “Ej mūžīgajā ugunī, kas bija sagatavots velnam un viņa eņģeļiem,” sacīja, ka visi viņa kauliņi trīcēja.

16 Sacīja: “Es izdzirdēju visjaukāko balsi, kādu vien savā dzīvē esmu dzirdējis.” Viņš sacīja: “Kad es apgriezios, lai paskatītos, es ieraudzīju visjaukāko seju, kādu vien esmu redzējis, jaukāku nekā mātes seja, balsi, kas bija jaukāka par to, ar kādu mani sauca māte.” Sacīja: “Es atskatījos. Es izdzirdēju balsi, kas sacīja: 'Tēvs, tā ir taisnība, viņš patiešām meloja un viņš nebija pilnīgi godīgs. Taču uz zemes viņš stāvēja par Mani,' sacīja, 'tagad Es stāvēšu viņa vietā.'”

17 Es gribu, lai Tur būtu tieši tā. Es gribu stāvēt par Viņu tagad, lai tad, kad atnāks tas laiks, Viņš nostātos manā vietā.

18 Izlasīsim no 1. Mozus grāmatas 22. nodaļas 15., 16., 17. un 18. pantus.

Un Tā Kunga eņģelis sauca uz Ābrahāmu otrreiz no debesīm

un sacīja: "Es esmu zvērējis, saka Tas Kungs, ka tāpēc, ka tu to esi darījis un neesi taupījis savu dēlu, savu vienīgo dēlu,

Es tevi svētīdams svētīšu un vairodams vairošu tavu sēklu kā debesu zvaigznes un kā smiltis jūras malā; un tava sēkla iemantos tavu ienaidnieku vārtus.

Un tavā sēklā tiks svētītas visas zemes tautas, tāpēc ka tu esi paklausījis Manai balsij."

Lūgšim.

19 Debesu Tēvs, paņem tagad šo lasījumu, Kungs, un pakalpo mums. Lai Svētais Gars aiznes šos Vārdus, Kungs, līdz katrai sirdij. Tā būs atbilde uz mūsu gaidām šajā pēcpusdienā, jo tās ir lielas, Kungs. Un Tu teici, lai mēs prasām pārpilnību, lai mūsu prieks varētu būt pilnīgs. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

20 Ja man tas būtu jānosauc par tēmu uz dažām minūtēm... Mana balss ir vāja, tāpēc man ir jāstāv blakus mikrofonam. Es zinu, ka sanāk atbalss, taču mēs nedaudz pacietīsimies. Es gribu to nosaukt: “*Iemantot ienaidnieka vārtus pēc pārbaudījuma.*”

21 Mūsu aina atklājas vienā no visapbrīnojamākajām Ābrahāma dzīves ainām. Jūs zināt, ka Ābrahāms ir uzticīgo tēvs. Un tas apsolījums tika dots Ābrahāmam. Un tikai būdami mantinieki līdz ar viņu caur Kristu – tas ir vienīgais veids, kā mēs pieņemam apsolījumu, caur Ābrahāmu. Lūk, Ābrahāms bija parasts cilvēks, taču viņš bija Dieva aicināts, un viņš bija uzticīgs tam aicinājumam. Kad Dievs runāja uz viņu, Ābrahāms ne reizi neapšaubīja to balsi. Viņš stāvēja cieši ar to. Nebija nozīmes, kādi bija šķēršļi, viņš stāvēja cieši ar to.

22 Un tad viņam tika apsolīts dēls. Un viņš gaidīja 25 gadus, lai saņemtu to dēlu, saukdams visu, kas bija pretrunā ar to, par neeksistējošu. Lūk, un tajā dēlā bija jābūt svētītām visām zemes dzimtām. Un šis patriarhs bija uzticīgs savam aicinājumam un apsolītajam Vārdam.

23 Viņš bija piemērs tam, kādiem būtu jābūt mums. Tagad mēs, būdami miruši Kristū, esam Ābrahāma Sēkla [Dzimums–Tulk.].

24 Lūk, tur bija divas Ābrahāma sēklas. Viena no tām bija dabiskā sēkla, otra bija garīgā Sēkla. Viena no tām bija dabiska, no viņa miesas, otra bija Sēkla no viņa ticības; ticības, lai arī mēs varētu būt Ābrahāma Sēkla caur apsolīto Vārdu.

25 Un tā, kad viņš tika pārbaudīts divdesmit piecus garus gadus, bet tā vietā, lai kļūtu vājāks, viņš kļuva stiprāks. Sprotiet, ja tas nenotika pirmajā gadā, tad nākamajā gadā tas būtu vēl lielāks brīnums, jo būtu pagājuši divi gadi. Un viņš krāja tos gadus, kļūdams vecāks, un viņa ķermenis apsīka. Sāras klēpis, klēpis jeb tas...bija neauglīgs. Un tāpēc viņa spēki bija zuduši un bija... Tas bija pilnīgi neiespējami.

26 Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies, ko toreiz izdarīja Dievs? Sprotiet, nebija tā, ka Viņš vienkārši padarīja viņas klēpi auglīgu. Jo, atcerieties, ja Viņš būtu tā izdarījis, tad... Atcerieties, ja Viņš būtu tā izdarījis, tajos laikos viņiem nebija pudelītes veselībai un higiēnai, lai iedotu bērniņam govš pienu. Sprotat? Viņam bija arī... Viņas piena dzīslas bija izžuvušas. Tāpēc Viņš nevarētu... Kaut kam bija jānotiek.

27 Nu, paskatieties uz simtgadīgu sievieti, kurai sākas dzemdības. Viņas sirds nebūtu to izturējusi. Tas šodien ir grūti pat četrdesmit gadus vecai sievietei. Tādējādi, vai jūs zināt, ko Viņš izdarīja? Ja ievērosiet...

28 Lūk, es zinu, ka daudzi varbūt nepiekritīs. Vai būs labi, ja es izteikšu šādu apgalvojumu? Redziet, es... Tās būs tikai manas domas.

29 Sprotiet, Bībele ir pārdabiska Grāmata. Tā ir uzrakstīta tādā veidā, ka tas ir aplēpts no skolām, teologiem. Cik daudzi no jums to zina? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Jēzus pateicās Dievam. Viņš sacīja: “Es pateicos Tev, Tēvs, ka Tu esi aizvēris to gudrajiem un prātniekiem un atvēris to mazulīem, kuri mācīsies.” Tā ir mīlestības Grāmata. Kad Dieva mīlestība ienāk sirdī, tad tu iemīlies Dievā, un tad Viņš atklāj Sevi, Bībeles nozīmi. Bībeles izskaidrojums ir pats Dievs, kas izskaidro Savus apsolījumus. Taču Bībele ir uzrakstīta starp rindiņām.

30 Nu, līdzīgi kā mana sieva, ak, viņa ir visbrīnīšķīgākā sieviete visā pasaulē, un es patiešām viņu mīlu. Viņa mīl mani. Lūk, kad esmu tālu prom no mājām, viņa raksta man vēstuli un saka: “Dārgais Bil, šovakar es tikko kā noliku gulēt bērnus. Es šodien nomazgājos,” visu to, ko viņa darīja, un tā tālāk. Lūk, viņa stāsta par to vēstulē. Taču, sprotiet, es tik stipri viņu mīlu, un mēs tik ļoti esam viens, ka es varu lasīt starp rindiņām. Es zinu, ko viņa grib pateikt, sprotiet, saka viņa to man vai nesaka, sprotiet. Es zinu, ko viņa grib pateikt, jo tā ir mana mīlestība pret viņu un mana saprašana.

31 Nu, tieši tā ir sarakstīta arī Bībele. Sprotat? Izglītībai tas aizies gar degunu, viņi nekad nespēs to izprast. Sprotiet, jums ir jāiemīlas Vārdā, Viņā, “zināt Viņu”. Sprotat?

32 Un tā, lūk šeit, paskatieties, ko Viņš izdarīja. Ābrahāms un Sāra abi bija veci. Bībele saka, ka viņi bija “gados veci”. Lūk, tas nebija tikai tāpēc, ka cilvēki toreiz dzīvoja ilgāk. Bībele saka, ka “viņi bija gados veci”.

33 Lūk, ievērojiet, ka uzreiz pēc tā eņģeļa parādīšanās, par kuru mēs runājam, ka Tas bija Elohims, Dievs... Un Viņš runāja, sacīja Ābrahāmam: “Es apciemošu tevi saskaņā ar dzīves ciklu.” Lūk, paskatieties, viņi viscaur simbolizēja draudzi, viscaur.

34 Un tā, paskatieties. Redz, kas notika. Lūk, Viņš nevis vienkārši salāpīja Sāru un salāpīja

Ābrahāmu. Viņš pārvērtā viņus atkal par jaunu vīrieti un sievieti. Nu, tas var šķist dīvaini, taču paskatieties uz pārējo Vārdu un salieciet to kopā. Vārds ir iedvesmots, un jums ir jāiedvesmojas no Vārda. Lūk, atcerieties, uzreiz pēc tam, uzreiz pēc tā eņģeļa parādīšanās...

35 Es vienkārši iztēlojos tos pelēkos Sāras matus, neliela vecmāmiņa ar šalli pār plecu, ar cepurīti pret putekliem, iet ar spieķīti rokās. “Lai es vēl gūstu prieku ar manu kungu, un viņš taču arī ir vecs?” Saprotat? Un, lūk, Ābrahāms ar tādu garu bārdu, balstās uz spieķa, būdams jau krietnos gados.

36 Un es redzu, kā nākamajā rītā viņa pleci sāka iztaisnoties, kūkums uz viņa muguras izzuda. Viņas mati sāka pārvērsties. Viņi atkal pārtapa par jaunu vīrieti un sievieti. Tas vienkārši parādīja to, ko Viņš grasās izdarīt ar Ābrahāma Ķēnišķīgo Sēklu, saprotiet, kad mēs “pēkšņi, vienā acumirkļī izmainīsimies un tiksīm aizrauti kopā.”

37 Paskatieties, kas notika. Tagad atļaujiet man jums to pierādīt. Viņi devās prom no tās vietas, kur viņi atradās, no Gomoras, un aizgāja līdz pašai Gerārai, līdz filistiešu zemei. Vai esat pievērsuši tam uzmanību? Paskatieties kartē, cik tas ir tālu. Diezgan garš ceļojums pārim tādā vecumā.

38 Un turklāt tajā filistiešu zemē bija jauns ķēniņš, kuru sauca Abimelehs, un viņš meklēja sev sievu. Viņam bija visvisādas skaistas filistietes, taču, kad viņš ieraudzīja to vecmammu, viņš pateica: “Viņa ir skaista,” un viņš iemīlējās viņā un gribēja viņu apprecēt. Tā tas ir. Hm-hm. Redziet, viņa bija skaista. Saprotat?

39 Viņa atkal bija pārtapusi par jaunu sievieti. Ievērojiet, tam ar viņu bija jānotiek, lai dzemdētu to bērnu. Dievs padarīja viņu par jaunu radījumu. Tam ar viņu bija jānotiek, lai izaudzinātu to bērnu. Un atcerieties, Ābrahāms, “viņa ķermenis tikpat kā miris,” bet Sāra nomira, kad Ābrahāmam bija... Īzakam bija, manuprāt, 45 gadi, kad nomira Sāra. Un Ābrahāms apprecējās ar citu sievieti, un viņam bija vēl septiņi dēli, neskaitot meitas. Āmen.

40 Redziet, lasiet starp rindiņām. Tā ir līdzība. Tas parāda, ko Viņš grasās izdarīt visiem Ābrahāma bērniem. Mēs tam jau tuvojamies, tāpēc mūsu nošķukušajiem pleciem un pārējam nav nekādas nozīmes, draugi. Mūsu sirmajiem matiem un lai kas tas arī nebūtu, tam vairs nav nozīmes. Mēs neskatāmies atpakaļ. Skatīsimies uz priekšu uz to, kam mēs tuvojamies.

41 Un atcerieties, ka tā zīme, ko mēs redzam, bija tā pēdējā zīme, kuru ieraudzīja Ābrahāms un viņa Sāra, pirms parādījās apsolītais dēls. Mēs ticam, ka mēs atrodamies tajā stundā.

42 Patriarhs pēc tā puisēna piedzimšanas... Vai varat iztēloties Īzaku 12 gadu vecumā, skaistu, mazu, cirtainu puisēnu ar brūnām acīm? Es iztēlojos, kā jutās māte, skaista, jauna sieviete, un arī viņa tēvs. Un viendien Dievs pateica (lūk, tas bija piemēram, tas bija ļoti sen, kad tas notika): “Es padarīju tevi par tautu tēvu caur to puisēnu, taču Es gribu, lai tu aizved to puisēnu uz kalna virsotni, kuru Es tev norādīšu, un Es gribu, lai tu nonāvē viņu tur kā upuri.” Vai varat to iztēloties?

43 Jums nekad nav prasījuši iet uz tādu pārbaudījumu. Tagad Viņš to nedara. Tie bija piemēri, ēnas.

44 Vai Ābrahāms baidījās? It nemaz. Lūk, ko pateica Ābrahāms: “Es esmu pilnīgi pārliecināts, ka Viņš ir spējīgs augšāmcelt viņu no miroņiem, jo es saņēmu viņu it kā no miroņiem. Un, ja šis Dieva rīkojums saka man to izdarīt un ja es būšu tam uzticīgs un to izdarīšu dāvātajam dēlam, Dievs ir spējīgs augšāmcelt viņu no miroņiem, no kurienes es viņu saņēmu,” kā līdzību.

45 Ak vai, draugs! Ja Dievs dod jums, pentakostiem, Svēto Garu, runāšanu mēlēs, tad vēl jo vairāk jums ir jātic Viņa dziedinošajam spēkam un Viņa labestībai, un žēlastībai! Ja Viņš izdarīja to pretēji visiem teologiem valstī! Viņi pateica, ka tas nav iespējams, taču Dievs to izdarīja, jo Viņš to apsolīja. Tad stāviet ar savu Ieroci, ar Vārdu, ar savu Zobenu, ticiet Dieva Vārdam. Tā pateica Dievs, un jautājums ir izšķirts!

46 Ievērojiet, lūk, no turienes viņš devās kopā ar dēlu trīs dienu ceļojumā ar mūļiem. Nu, es varu noiet...kad es patrulēju, es katru dienu gāju piecdesmit kilometrus pa mežonīgām vietām; taču mums bija, tā teikt, benzīna kājas. Bet vienīgais veids, kā pārvietojās tie cilvēki – viņi jāja uz ēzeļa vai gāja ar kājām. Un viņš nogāja trīs dienu ceļu no tās vietas, kur viņš atradās, un ieraudzīja tālumā kalnu.

47 Viņš paņēma Īzaku un sasēja viņam rokas. Bet mēs visi zinām no 1. Mozus 22. nodaļas, ka tā bija līdzība par Kristu. Uzveda viņu tai kalnā sasietu, kā arī Jēzus tika atvests uz kalnu, uz Golgātas kalnu; tā ir līdzība par Dievu, kas atdod Savu Dēlu, protams.

48 Taču, kad viņi tur uzkāpa, viņš bija paklausīgs, taču Īzakam sāka rasties kaut kādas aizdomas. Viņš sacīja: “Tēvs, te ir malka, te ir altāris, te ir uguns, bet kur ir upuris?”

49 Un Ābrahāms, savā prātā to zinādams...tomēr tur stāvēja Dieva Vārds, viņš sacīja: “Mans dēls, Dievs var sagādāt Sev upuri.” Viņš nosauca to vietu: Jahve-Jire.

50 Un, kad viņš sasēja savu dēlu, tas bija paklausīgs līdz nāvei; uzlika viņu uz altāra, izvilka no maksts nazi un grasījās atņemt dzīvību pats savam dēlam. Un, kad viņš sāka to darīt, Kaut Kas satvēra viņa roku un pateica: “Ābrahām, apturi savu roku.”

51 Un tajā brīdī viņam aiz muguras iebļējās auns, tas bija iepinies ar ragiem brikšņos.

52 Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies, no kurienes uzradās tas auns? Atcerieties, tā zeme mudž no lauvām, vilkiem un šakāļiem, un no tiem zvēriem, kas kāri aprij aitas. Un cik tālu viņš bija no civilizācijas? Un turklāt tur kalna virsotnē nav nekāda ūdens. Un viņš bija paņēmis akmeņus, kas bija tur visapkārt, lai uztaisītu altāri. No kurienes uzradās tas auns? Saprotat?

53 Un tā nebija vīzija. Viņš nonāvēja to aunu; tam bija asinis. Ko viņš pateica: “Dievs ir spējīgs sagādāt Sev upuri.”

54 Kā gan tu izkāpsi no tā ratiņkrēsli? Kā gan *tas* paralizētais bērniņš kļūs vesels, vai kā *tu* piecelsies no tā ratiņkrēsli, *tu* tur, *tu* ar sirds slimību? Lai kas tur arī nebūtu, “Dievs ir spējīgs Sev sagādāt”.

55 Ābrahāms ticēja tam. Tas patriarhs palika uzticīgs apsolījumam. Un Viņš deva solījumu, ka: “Tava sēkla! Tu noticēji Manam Vārdam, neskatoties uz apstākļiem, tāpēc tava Sēkla iemantos tava ienaidnieka vārtus.”

56 Kāpēc? Katrs ienaidnieks, kas kā līdzība cēlās pret Ābrahāmu... Tas ienaidnieks, kas sacīja: “Viņa ir ļoti veca. Es esmu ļoti vecs. Tas viss un viss pārējais.” Viņš vienalga palika uzticīgs tam apsolījumam.

57 Lūk, cilvēks, kuram ir tāda ticība, vienalga pieņems Dieva Vārdu, neskatoties uz apstākļiem. Lūk, ja tu nevari to izdarīt, tad tu neesi Ābrahāma Sēkla. Tieši tāda ticība bija Ābrahāmam, viņa Sēklai. [Dzimumam–Tulk.]

58 Apsolījums Ābrahāmam bija tāds, ka viņa “Dzimums”, turklāt viņa ķēnišķīgais Dzimums, kā es nesen jums to stāstīju... Un šis zīmogs, ko Viņš iedeva Ābrahāmam, bija apsolījuma zīmogs. Bet ķēnišķīgais Dzimums, saskaņā ar Efeziešiem 4:30, “ir apzīmogots ar Svēto Garu”, kad viņi ir izturējuši pārbaudījumu. Pacientieties aizdomāties par to.

59 Daudzi domā, ka viņiem ir Svētais Gars. Daudzi apgalvo, ka viņiem ir Svētais Gars. Daudzi var parādīt daudzus tā pierādījumus un zīmes. Tomēr, ja tas nespēj nostāvēt ar šo Vārdu, tad tas nav Svētais Gars. Saprotat?

60 Tu tici katram Vārdam, tad tu tiec apzīmogots pēc pārbaudījuma. Kad mēs ticam katram apsolījumam Vārdā, tad mēs esam apzīmogoti ar Garu, lai apstiprinātu apsolījumu. Tieši to Ābrahāms...tā viņš to izdarīja. Tad un tikai tad mums ir tiesības ieņemt mūsu ienaidnieka vārtus. Jūs

nevarat to izdarīt pirms jūs nekļūsiet par to Sēklu. Atcerieties, Bībelē...

61 Es stāstīju to Hjūstonā vai kādā citā vietā...tas ir, es gribēju teikt, Dalasā. “Zīme.”

62 Saprotiet, Israēlā ebrejs varēja parādīt, ka viņš ir ebrejs, ar apgraizīšanu. Taču Dievs pateica: “Kad Es redzēšu asinis! Un asinis būs jums par zīmi.”

63 Tā dzīvība, kas atradās asinīs, nevarēja nonākt uz pielūdzēja, jo tā bija dzīvnieka dzīvība, tā bija tikai ēna, kas norādīja uz īsteno Dzīvību. Toreiz tam ķīmiskajam sastāvam, pašam asinīm bija jābūt sarkanām uz durvīm un uz durvju ailēm.

64 Tās tika uzziestas ar īzapu, kas ir parasta nezāle, parādot, ka mums nav vajadzīga kaut kāda super-ticība. Tev vienkārši ir vajadzīga tā pati ticība, kas tev ir, kā tā, ar ko tu iedarbini mašīnu, aizbrauc uz draudzi. Saprotat? Daudzi cilvēki domā, ka viņiem ir jābūt kaut kādam... Taču nē, nē, tas ir nepareizi. Viss, kas ir vajadzīgs, lai pielietotu tās Asinis, ir parasta ticība. Izdzirdiet Vārdu, ticiet Vārdam un pielietojiet To, tas arī viss. Vienkārši savāca tās nezāles jebkur tur Palestīnā, to īzapu, vienkārši neliela nezāle, kas aug sienu plaisās un it visur; iemērca asinīs un uzsmērēja uz durvju pārsedes un ailes.

65 Un atcerieties, nebija svarīgi, cik ilgi viņi bija derībā, cik ļoti tas ebrejs varēja parādīt, ka viņš ir apgraizīts, cik labs cilvēks viņš ir; ja tur nebija tās zīmes, visa derība bija atcelta. “Kad Es redzēšu asinis,” tas arī viss.

66 Lūk, šobrīd Asinis, tā Zīme, nav ķīmiskā viela, Kristus Asiņu ķīmiskais sastāvs, jo Tās tika izlietas pirms tūkstošiem gadu.

67 Taču, redziet, kur...toreiz tam bija jābūt ķīmiskajam sastāvam, tā dzīvnieka dzīvība nevarēja nonākt uz cilvēka, jo dzīvnieka dzīvībai nav dvēseles. Dzīvnieks neatšķir ļaunu no laba. Cilvēciskajai būtnei ir dvēsele.

68 Bet, kad Jēzus, Dieva Dēls, kurš piedzima no jaunavas, izlēja Savas Asinis, Dzīvība, kas bija tajās Asinīs, bija Pats Dievs. Bībele saka: “Mēs esam izglābti caur to Dzīvību, Dieva Asinīm.” Nevis ar kāda ebreja asinīm, nevis ar kāda pagāna asinīm, bet ar Dieva Dzīvību. Dievs radīja to Asins šūnu, piedzima no jaunavas. Viņa vēl nebija pazinusi vīrieti, tāpat viņa nebija...tāpat arī no viņas nenāca olšūna.

69 Es zinu, ka daudzi no jums, ļaudis, grib ticēt, ka olnīca bija no viņas. Olnīca nevar tur atrasties bez kādas sajūtas, un ko tādā gadījumā izdarīja Dievs?

70 Viņš radīja gan olšūnu, gan Asins šūniņu, un tā bija Dieva telts, svēta. “Es neļaušu Savam Svētajam ieraudzīt trūdēšanu.” Vai redzat, no kurienes atnāca olšūna? “Es neatstāšu Viņa dvēseli ellē.” Viņa ķermenis bija svēts! Ak vai! Jūs... Ja tu nevari tam noticēt, tad kā gan tu vari saukties par kristieti?

71 “Mēs esam izglābti ar Dieva Asinīm.” Lūk, kur atrodas mana ticība. Mēs neejam uz turieni ar kāda pravieša asinīm, neejam uz turieni ar kāda parasta cilvēka vai skolotāja, vai teologa asinīm. Mēs ejam uz turieni ar Dieva Asinīm. Tā pateica Dievs. Viņš kļuva par cilvēcisku būtni. Viņš izpleta Savas robežas. Viņš izklāja Savu telti šeit, pie mums, un kļuva par vienu no mums. Viņš ir mūsu Radnieks Izpircējs. Viņam bija jāklūst mums par radnieku, jo tāds bija likums. Dievs kļuva par cilvēku un mājaja mūsu vidū.

72 Pievērsiet uzmanību, ka, darīdams to... Tas, kas no Viņa izgāja, bija Dievs, Gars, un tas Gars nonāk uz ticīgo. Tādējādi tā Dzīvība, kas bija mūsu Upurī, mūs atpazīst pēc tās pašas Dzīvības.

73 Tad kā gan viņi var redzēt Dieva Dzīvību, kas darbojas starp cilvēkiem, bet saukt To par kaut ko nešķīstu, kaut arī Tā ir mūsu identificēšanās ar mūsu Upurī? “Kas Man tic, darbus, ko Es daru, arī viņš darīs.” Viņa Dzīvība atgriežas uz...no tā Upura, kad mēs uzliekam Tam mūsu rokas un

apliecinām sevi par mirušiem mūsu pašu domām. Tad kā gan mēs varam ļaut konfesijām bāzt mūsos ticības mācības un pārējo un sacīt, ka mēs ticam Tam? Mēs esam miruši šīm lietām.

74 Pāvils sacīja: “Nekas no tā visa mani neuztrauc,” jo viņš bija piesaistīts kādam absolūtam, Kristum. Un ikviens īstens sasniegums ir saistīts ar kādu absolūtu, bet mans absolūts ir Vārds. Un arī visiem pārējiem, kuri patiešām ir dzimuši no Gara, absolūts ir Dieva Vārds. Es esmu piesaistīts Tam. Es uzliku Tam savas rokas. Un Tas nostājās manā vietā, un es esmu identificējies ar To. Mēs noskaidrojām, ka Viņš apsolīja identificēt Sevi ar mums. Tas rada īstenu ticību; nevis mūsu ticību, bet Viņa ticību, kaut ko, ko tu nekontrolē. To dara Viņš. Un tā, pievērsiet uzmanību. Tad un tikai tad, kad... Jums ir dots apsolījums.

75 Nav nozīmes, cik daudz draudzēm tu esi pievienojies, cik daudzas reizes tu esi kristījies; ar seju uz priekšu, atpakaļ, kā nu tev tīk. Kamēr tev nav uzlikts tas Zīmogs, tev nav tiesību saukt sevi par tādu, kas ir savienojies ar savu Upuri.

76 Bet kas ir Dieva Zīmogs? Efeziešiem 4:30 ir teikts: “Neapbēdiniet Svēto Dieva Garu, ar ko jūs esat apzīmogoti līdz jūsu izpiršanas dienai.” Nevis no viena atmodas dievkalpojuma līdz nākamajam, bet uz visiem laikiem apzīmogoti līdz tai dienai, kad jūs tiksiet izpirkti.

77 Un atcerieties, ja jūs nekad neesat bijuši Dieva domās, tad jūs nekad nebūsiet ar Dievu. Cik daudzi no jums zina, ka Viņš bija Izpircējs? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Nu, tādā gadījumā visam izpirtajam ir jāatgriežas atpakaļ uz turieni, no kurienes tas nokrita. Tāpēc, ja Viņš atnāca izpirkt mūs, tad kā gan varējām mēs, kurus reiz nevajadzēja izpirkt, bet visi bijām “dzimuši grēkā, ieņemti nelikumībā, ienācām pasaulē, runādami melus”? Tas parāda, ka īstens kristietis bija Dieva domāšanas atribūts pirms vēl bija pasaule vai zvaigznes, vai gaiss, vai jebkas. Tas ir Mūžīgs, un Viņš atnāca, lai izpirktu, atvestu mūs atpakaļ. Tā ir Dieva doma, kas ir izteikta Vārdā, izpausta un...atvests atpakaļ pie Viņa domas.

78 Radnieks Izpircējs! Lūk, kāpēc pašam Dievam bija jāklūst par vienu no mums – lai izpirktu. Nevienš cits to izdarīt nevarēja. To nevarēja izdarīt kāds eņģelis, nevienš cits. Viņam vajadzēja nonākt, tikt kārdinātam tāpat kā mums, lai mūs izpirktu.

79 Tagad paskatieties uz Ābrahāma dabisko sēklu [dzimumu–Tulk.]. Apskatīsim dažus no dabiskā dzimuma un paskatīsimies, vai Dievs turēja Savu Vārdu pie dabiskās sēklas, kas bija Īzaks. Pārbaudīsim dažus no dabiskās sēklas, kuri ticēja visam Dievam apsolījumam un it nemaz nešaubījās. Lūk, atcerieties, tur bija desmitiem tūkstoši reiz tūkstoši, reiz tūkstoši to, kas bija apgrauzīti un tā tālāk, taču vienalga nebija Ābrahāma Sēkla. Protams. “Tas, kurš ir ebrejs ārēji, nav ebrejs; bet tas, kas ir ebrejs iekšēji.” Viņi, daudzi no viņiem izgāzās, skarbi izgāzās.

80 **Paskatieties, viņi** sacīja tuksnesī: “Mēs...” Pashā dienā vai arī tad, kad dzēra pie tā avota, Jāņa Evaņģēlijs 6. nodaļa. Viņi visi priecājās.

81 Jēzus sacīja: “Es esmu tā Klints, kas bija tuksnesī. Es esmu Maize, kas nāk no Dieva no Debesīm; ja cilvēks ēdīs no tās, viņš nemirs.”

82 Viņi sacīja: “Mūsu tēvi ēda mannu tuksnesī četrdesmit gadus.”

Viņš sacīja: “Bet viņi visi ir miruši.”

83 “Mīruši”, paņemiet šo vārdu un izpētiet to, paskatieties tā nozīmi: *mūžīgi atdalīts*. Tomēr viņi bija Ābrahāma sēkla. “Nāve” nozīmē “atdalīšana, likvidācija, pilnīga iznīcināšana, likvidācija”. Jēzus pateica, ka viņi visi kā viens bija miruši, kaut arī viņi bija apgrauzīti ebreji.

84 Saprotiet, nabaga cilvēki, tāpēc vien, ka mēs esam metodisti, baptisti, prezbitērieši, mums ir neliels ticības apliecinājums un viss kas tāds; velns tic tikpat stipri kā mēs.

85 Taču tev ir jābūt identificētam ar To. Dievam ir jādod liecība par To, apzīmogojot ar Svēto

Garu. Nekādu šaubu par Vārdu!

86 Ja tu sacīsi: “Nu, tas bija citam laikam,” tad kaut kas nav kārtībā.

87 Kā būtu, ja atskrietu kaut kāds cilvēks un jūs pateiktu viņam, ka spīd gaisma, bet viņš ieskrietu pagrabā un pateiktu: “Es vienkārši to noraidu, es vienkārši to noraidu. Nekādas gaismas nav. Es tam neticu.” Ar to cilvēku kaut kas nebūtu kārtībā. Ar viņa prātu kaut kas nebūtu kārtībā. Ja viņš atsakās no tās siltajiem stariem un tās dzīvību dodošā resursa, tad ar viņa prātu kaut kas nav kārtībā.

88 Un, kad cilvēks redz Dieva Vārdu, kas ir izpaudies un apliecināts viņa priekšā, bet pēc tam aizveras un aizvelk savus konfesionālos aizkarus, tad ar to cilvēku kaut kas nav kārtībā garīgi. Ar viņu kaut kas nav kārtībā. Kaut kas garīgi nav kārtībā. Viņš vienkārši nespēj To pieņemt. “Akls, bet nezina to,” dodas uz Tiesu, un Dievs būs tas Tiesnesis.

89 Ievērojiet, kad viņi to izdarīja... Un šīs sēklas, kas patiešām ticēja Tam... Paskatieties, kas notika. Tagad pārbaudīsim dažus no viņiem, no Ābrahāma Sēklas.

90 Apskatīsim tos ebreju bērnus, jo viņi stāvēja uzticīgi un nepieļāva tēla pielūgšanu. Viņi atteicās klanīties tēla priekšā, kuru bija uztaisījis tās zemes ķēniņš. Turklāt tas bija uztaisīts pēc svēta cilvēka, Daniēla tēla.

91 Tas rādīja, ka pagāni bija ievesti tajā nepareizajā pusē, kur tika pielūgts svēta cilvēka tēls. Tas beidzas tādā pat veidā, kad cilvēkiem tiks piespiests pielūgt cilvēku tēlus. Tas atnāca caur atklāsmi, kad Dainēls bija spējīgs izskaidrot Vārdu, kas bija uzrakstīts ar roku uz sienas. Tādā veidā tas atnāca un tādā veidā tas beigsies, tādā pat veidā, ar pagāna tēlu.

92 Ievērojiet, viņi atteicās to darīt. Un ko viņi izdarīja? Viņi bija Ābrahāma Sēkla [Dzimums–Tulk.], kas uzticīgi stāvēja ar Vārdu, un viņi ieņēma ienaidnieka, uguns, vārtus. Viņi to izdarīja. Nu, Dieva Vārds ir patiess.

93 Daniēls tika pārbaudīts par viena patiesā Dieva pielūgsmi. Viņš tajā tika pārbaudīts. Un pārbaudījuma laikā viņš izturēja pārbaudījumu. Un ko gan izdarīja Dievs, kad šķita, ka, kā mēs sakām, uz spēles bija likta viņa dzīvība? Un viņi nezināja, ko lai dara. Viņi grasījās izbarot viņu lauvām. Taču Daniēls palika uzticīgs tam pārbaudījumam, ka ir viens īstenais Dievs, un viņš ieņēma sava ienaidnieka vārtus. Dievs bija aizvēris lauvu mutes.

94 Mozus palika uzticīgs apsolītajam vārdam to viltus atdarinātāju Jambres un Jannes priekšā, pārbaudījuma laikā. Paskatieties, Dievs bija saticis viņu ar pārdabisko, pateicis viņam iet un darīt to visu, rādīt tās zīmes, bet katrai zīmei bija balss. Mozus devās uz turieni tik uzticīgi, cik vien varēja. Viņš nometa zemē nūju, un tā pārvērtās par čūsku. Vai jūs zināt, kas notika? Tur atnāca atdarinātāji un izdarīja to pašu.

95 Nu, Mozus neatmeta ar roku, sacīdams: “Nu ko, šķiet, ka tas viss ir nepareizi.” Viņš palika tur un gaidīja uz Dievu, viņš palika uzticīgs. Nebija nozīmes, cik daudz tur bija atdarinātāju, viņš palika uzticīgs. Un, kad viņš palika uzticīgs savam uzdevumam, lai izvestu tos cilvēkus no tās vietas, kad viņam ceļā nostājās ūdens vārti, Dievs atļāva viņam tos ieņemt, un Viņš atvēra tos vārtus ar Uguns Staba palīdzību, kas viņu veda. Viņš veda to tautu tālāk uz apsolīto zemi.

96 Jozua, vēl viens liels līderis. Tikai divi no...iegāja apsolītajā zemē, Jozua un Kālebs. Viņi aizgāja līdz vietai, ko sauca par Kadešu, kas tajā laikā bija pasaules centrs, jo tā bija tiesas vieta. Un, ak, viņi sūtīja divpadsmit izlūkus, lai apskatītu to zemi, un tie divpadsmit atgriezās.

97 Desmit no viņiem pateica: “Ak, tas ir pārāk liels darbs. Mēs vienkārši nespēsim to izdarīt. Nu, tie cilvēki, blakus viņiem mēs izskatāmies kā sienāži.”

98 Taču ko darīja Jozua? Viņš mierināja ļaudis. Viņš sacīja: “Brītiņu uzgaidiet. Mēs esam

vairāk kā spējīgi ieņemt to, nav nozīmes, cik mēs esam maziņi vai cik mūsu ir maz.” Ko viņš darīja? Viņš stāvēja uzticīgs tam apsolījumam: “Es dodu jums šo zemi,” taču jūs cīnīsieties par katru tās centimetru.

99 Vai tu tici tam, māt? Dievs ir devis jums jūsu dziedināšanu, taču jūs atkarosiet katru tās centimetru. “Kur vien jūsu kāju pēda mīs, Es dodu to jums.” “*Pēdas*” nozīmē “īpašumu”. Tas viss pieder jums, katrs apsolījums pieder jums, taču tagad jūs atkarosiet katru šī ceļa centimetru.

100 Un tā, Jozua zināja, ko bija pateicis Dievs. Viņš bija Ābrahāma sēkla. Saprotat? Viņš pateica: “Es ticu, ka Dievs ir iedevis mums šo zemi, un mēs esam vairāk kā spējīgi to paņemt.” Un tā kā viņš izturēja pārbaudījumu, pretstatā visai tai israēliešu grupai (visas ciltis un visi ļaudis žēlojās un raudāja), Jozua sacīja: “Nomierinieties! Dievs deva solījumu!”

101 Nav svarīgi, cik jūs esat lieli un kāda ir pretestība, un ko ir pateicis ārsts – Dievs deva solījumu. Tā ir Dieva darišana to izdarīt.

102 Ko viņš izdarīja? Kad viņš pienāca pie Jordānas upes, viņš ieņēma tos vārtus. Lūk, ko viņš to izdarīja.

103 Jērika bija noslēgusies kā bruņurupucis bruņās. Ko viņš izdarīja? Viņš ieņēma vārtus.

104 Reiz pat bija tā, kad viņa ienaidnieks mēģināja viņu sagrābt, viņš ieņēma sava ienaidnieka vārtus tik ļoti, ka viņš pavēlēja saulei apstāties. Un saule viņu paklausīja un nekustējās 24 stundas.

105 Dievs ir uzticīgs Savam apsolījumam, nav svarīgi, kas Viņam ir jāizdara; izputinās Debesis, pirms ļaus, lai Viņa Vārds cieš sakāvi. Viņš nekad nav devis tādu solījumu, kuru Viņš nevar turēt. “Es esmu Tas Kungs, kas dziedina visas tavas slimības. Ja viņi uzliks rokas slimajiem, tie kļūs veseli.” Āmen. “Ja vari ticēt, viss ir iespējams.”

106 Jozua ticēja tam, kaut arī Dievam bija jāaptur zemes griešanās. Viņš to turēja ar kaut kādu citu Spēku, Savu Spēku, lai zeme negrieztos 24 stundas, līdz Jozua atriebās par sevi savam ienaidniekam. Viņš ieņēma tos vārtus. Protams, ieņēma. Dievs vienmēr ir uzticīgs.

107 Kaut mums vēl būtu laiks, lai apskatītu citus varoņus, taču man ir palikušas tikai apmēram desmit minūtes. Paskatieties, visi šie dārgie varoņi, kādi viņi bija, un vareni ticības cīnītāji, viņi visi nomira pie nāves vārtiem. Viņi visi aizgāja bojā pie pašiem nāves vārtiem.

108 Tad atnāca Ābrahāma Ķēnišķīgā Sēkla [Dzimums–Tulk.]. Tie visi bija dabiskā sēkla no Īzaka. Taču tagad atnāca Ābrahāma Ķēnišķīgā Sēkla, kas bija Kristus, Ābrahāma ticības Sēkla; tieši tam ir jābūt mums, vienkārši paskatieties, vai mēs esam tas vai nē. Dabiskā sēkla bija tikai līdzība. Visi pārējie bija piedzimuši dabiskā veidā, taču Viņš atnāca, piedzimstot no jaunavas. Saprotiet, tādējādi tas nebija no Ābrahāma, ebreja, sēklas. Viņš atnāca caur ticības apsolījumam sēklu. Un tā tad mums ir jābūt Viņa bērniem caur šo Cilvēku.

109 Paskatieties, ko Viņš izdarīja. Kad Viņš bija uz zemes, Viņš uzvarēja un ieņēma visus vārtus, kas bija ienaidniekam; Ķēnišķīgā Sēkla. Viņš apsolīja to caur Vārdu. Viņš uzvarēja tos. Viņš uzvarēja slimības vārtus mūsu dēļ. Tieši to Viņš atnāca izdarīt. Atcerieties, slimie cilvēki, Viņš tos vārtus uzvarēja. Jums tie nav jāuzvar; Viņš tos uzvarēja. Tiem citiem cilvēkiem bija jāuzvar viņu pašu vārti. Taču jums nevajag tos uzvarēt; tie jau ir uzvarēti. Viņš uzvarēja slimības vārtus. Un ko Viņš izdarīja, kad Viņš uzvarēja slimības vārtus? Sacīdams, ka Viņš... Ko vien jūs paprasīsiet uz zemes un ko vien jūs sasiesiet uz zemes, to Viņš sasies Debesīs, iedeva mums atslēgas no tiem vārtiem.

110 Viņš uzvarēja kārdinājuma vārtus ar Vārdu. Lūk, kādas bija atslēgas: “Stājieties pretim ienaidniekam, un viņš bēgs no jums.” Viņš uzvarēja to visu; uzvarēja katru slimību.

111 Viņš uzvarēja nāvi un uzvarēja elli. Viņš uzvarēja nāvi un elli. Viņš uzvarēja to, ko citi

nevarēja uzvarēt, jo viņi ir no dabiskās sēklas. Šī ir garīgā Sēkla. Viņš uzvarēja kapa vārtus un augšāmcēlās trešajā dienā mūsu taisnošanai.

112 “Un tagad mēs esam vairāk nekā uzvarētāji.” Mēs vienkārši ieejam tajā kā mantojumā: “Vairāk kā uzvarētāji.” Mums ir darīšana ar jau uzvarētu ienaidnieku. Slimība ir uzvarēta. Nāve ir uzvarēta. Elle ir uzvarēta. Viss ir uzvarēts. Ak, vai! Es gribētu būt divreiz lielāks, nu, varbūt, es jūtos divreiz labāk. Mēs strīdamies ar uzvarētu ienaidnieku.

113 Nav brīnums, ka Pāvils varēja pateikt, kad viņi taisīja ešafotu, lai nocirstu viņam galvu, viņš sacīja: “Ak, nāve, kur ir tavs dzelonis? Parādi man, kur tu vari man likt locīties un bļaut. Kaps, kur it tava uzvara, vai tu domā, ka tu tur pārvērtīsi mani pīšļos? Es parādīšu tev to tukšo kapu, lūk, tur; bet es esmu Viņā, un Viņš augšāmcels mani pēdējā dienā.” Uzvarēts ienaidnieks!

114 Ķēnišķīgā Ābrahāma Sēkla! Nu, dabiskā sēkla uz To norādīt nevarēja. Taču Ķēnišķīgā Sēkla var uzvarēt, jau ir uzvarējusi, jo Viņš jau aizgāja mums pa priekšu un uzvarēja mums visus vārtus. Tagad, pēc diviem tūkstošiem gadu, Viņš stāv mūsu vidū, varenais Uzvarētājs. Viņš ne tikai uzvarēja slimību... Viņš uzvarēja slimību. Viņš uzvarēja kārdināšanu. Viņš uzvarēja ikvienu ienaidnieku. Viņš uzvarēja nāvi. Viņš uzvarēja elli. Viņš uzvarēja kapu un augšāmcēlās. Un pēc diviem tūkstošiem gadu, lūk, šajā pēcpusdienā Viņš stāv mūsu vidū, apliecinādams Sevi, varenais Uzvarētājs! Āmen. Viņš joprojām ir šeit, dzīvs, apliecinādams Savu apsolījumu, Ābrahāma Ķēnišķīgā Sēkla! Ak vai! Bet ienaidnieks...

115 “Viņš uzvarēs sava ienaidnieka vārtus.” Viņiem, Sēklai... Viņš stāv šeit dzīvs, lai pierādītu Sevi, kam? Tām iepriekšnolemtajām Sēklām, kuri var to ieraudzīt. Viņš to uzvarēja. Pēc Sava pārbaudījuma, Vārda apsolījuma, viņi tika apzīmogoti ar Svēto Garu Kristus Ķermenī, un viņiem bija apstiprināts (kas?), ka Vēstule Ebrejiem 13:8 ir taisnība. Viņi ir aizzīmogoti tur ar Svēto Garu, ar to Svēto Garu, kas bija... Ābrahāms to paredzēja; viņš tam ticēja ticībā. Bet tagad mēs saņemam To, vērsoties pie tā apsolījuma par to, ko Viņš pateica. Un šajās pēdējās dienās Pats augšāmceltais Uzvarētājs ir apstiprinājis Jāņa 14:12.

116 Nevis kaut kāda sistēma, bet Personība, Kristus, Uzvarētājs. Nevis mana draudze, nevis mana baptistu draudze vai jūsu prezbiteriešu, metodistu vai vasarsvētku – nevis tas to apstiprināja, bet Jēzus Kristus. Viņš ir dzīvs šodien. Viņš pacēlās pār to visu mūsu taisnošanai.

117 Un, tā kā Viņš dzīvo, Viņš pateica, ka arī mēs dzīvojam. “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra Vārda,” nevis no kādas Vārda daļas, “no katra Vārda, kas nāk no Dieva mutes.” “Es esmu Augšāmcēlšanās un Dzīvība. Kas Man tic, pat ja viņš nomirs, viņš dzīvos. Kas dzīvo un tic Man, nekad nemirs. Vai tu tam tici?” Ieņems katra ienaidnieka vārtus!

118 Kā gan viņš varēja uzvarēt Bosfortu, kad Dievs...Bosforts bija tajā Uzvarētājā. Un tieši tāpēc viņš sacīja: “Vislaimīgākā diena manā mūžā ir tieši šobrīd.” Hm-hm. Viņš pazina to Vareno Uzvarētāju. Viņa pārliecība atradās Viņā. Ak vai! Nu mēs varam nodziedāt:

Dzīvodams Viņš mani mīlēja,

Mirdams **Viņš mani** izglāba,

Apglabāts **Viņš** manus grēkus paņēma,

Augšāmceldamies **Viņš** mūžīgi **mani** taisnoja.

Viendien **Viņš** atnāks, ak, godpilnā diena!

119 Tiem, kuri domā, ka viņi ir uzvarēti. Man šķiet, ka tas bija Edijs Peronets, viņš nevarēja pārdot savas kristīgās dziesmas. Tās nevienam nebija vajadzīgas. Viņiem nebija ar to nekā kopēja. Ak, uzvarēts un ticīgais! Viendien pār viņu nonāca Svētais Gars. Viņa ienaidnieka vārti, ka nepieņēma viņa literatūru! Pār viņu nonāca Gars, un viņš paķēra spalvu, un Dievs ļāva viņam

uzrakstīt to svinīgo dziesmu.

Pasludiniet Jēzus Vārda spēku!

Lai eņģeļi pie zemes krīt,

Karalisko diadēmu nesiet

Un par visu Kungu Viņu kronējiet!

Visi Viņu kronējiet!

120 Reiz aklā Fanija Krosbija... Viņai pajautāja: “Ko tev tas nozīmē?” Daži... Viņa nepārdeva savas pirmdzimtības tiesības, kā to izdarīja pentakosts Elvis Preslijs vai kā Būns no Kristus baznīcas, vai kā Reds Folijs, kuri pārdeva savus talantus pasaulei; viņiem ir kadiļjaku flotes un zelta plates miljonu dolāru vērtībā. Taču Fanija Krosbija palika uzticīga savai vietai. Viņa iekliedzās:

Neej garām dārgais Jēzu,

Klausi lūgšanu,

Kamēr Tu pie citiem eji,

Neej garām man.

Tu mans īstais prieka avots,

Lai me vienīgā.

Un par visiem citiem dārgāks

Šeit un Mūžībā.

121 Viņi sacīja: “Bet ja nu tu būsi akla, kad nokļūsi Debesīs?”

Viņa sacīja: “Es tik un tā Viņu atpazīšu.”

Jautāja: “Kā tu Viņu atpazīsi?”

Sacīja: “Es Viņu atpazīšu.”

Sacīja: “Krosbijas kundze, tu varētu nopelnīt miljons dolāru.”

Viņa sacīja: “Man nevajag miljons dolāru.”

122 “Kā gan tu Viņu atpazīsi?” Viņa atbildēja:

Es Viņu zināšu, es Viņu zināšu

Un izpirkta pie Viņa sāna stāvēšu.

Es Viņu zināšu, es Viņu zināšu.

123 “Ja es nevarēšu Viņu redzēt, tad es sataustīšu naglu rētas uz Viņa rokām.” Viņa uzvarēja sava ienaidnieka vārtus. Jā.

124 Ja jūs esat Kristū! Viņš sacīja: “Ja jūs paliksiet Manī un Mani Vārdi paliks jūsos, prasiet, kādu atslēgu vien gribat, prasiet, kādus vārtus jūs gribat ieņemt, prasiet, ko vien gribat, un jums tas tiks dots. Ja paliksiet Manī un Mans Vārds paliks jūsos, jūs spēsiet ieņemt jebkurus ienaidnieka vārtus, kas nostāsies jums priekšā.” Jūs esat Ābrahāma ķēniņšķīgā Sēkla.

125 Kādi vārti stāv jūsu priekšā? Ja tā ir slimība, tad jūs esat vairāk kā uzvarētāji pār to. Tad mēs

varam pateikt, nodziedāt šo jauko, seno dziesmu:

Ikviens solījums šai Grāmatā ir mans,

Ikviens nodaļa un pants tik Dievišķīgs,

Uz Viņa mīlestību Dievišķo es paļaujos,

Jo ikviens solījums šai Grāmatā ir mans.

126 Mēs esam vairāk nekā uzvarētāji, un Ābrahāma Sēkla ieņems ienaidnieka vārtus! Kad viņi saka, ka tas viss nevar notikt, kad viņi grib nosaukt To par velnu vai Belcebulu, vai par vēl kaut ko, Dievam noteikti ir jāuzvar katri vārti un jāsagrābj ienaidnieks.

Lūgšim.

127 Kungs, lai Ābrahāma Sēkla... Es zinu, ka viņi To ieraudzīs, Kungs. Kā gan šis Vārds varētu nokrist, nenokrītot tajā īstenajā augsnē? Es lūdzu, lai viņi tagad saprot. Lai katrs cilvēks, kas nostāsies lūgšanu rindā, tiek dziedināts.

128 Kungs, ja šeit atrodas kādi, kas vēl nav apliecinājuši, nav publiski piecēlušies un nav nostājušies par Kristu, gatavi atteikties no visām ticības mācībām un aukstām, formālām, mirušām lietām, kuras ir aizvedušas viņus prom no Tevis. Un lai tagad viņi pieceļas un pasaka: "Es pieņemuš Viņu kā manu Glābēju." Tad Tu stāvēsi par viņiem tajā Dienā.

129 Kamēr mēs esam noliekuši savas galvas, ja šeit ir tādi, kas grib uz brītiņu piecelties lūgšanai, pateikt: "Es gribu stāvēt par Viņu tagad, lai Viņš stāvētu par mani tajā Dienā Viņa Dievišķajā Klātbūtnē." Es lūdzu jūs un dodu jums iespēju, lai jūsu vārds tiktu ielikts Dzīvības Grāmatā, ja jūs piecelsieties. Es neprasu, lai jūs pievienotos kādai draudzei. Es prasu, lai jūs atnākat pie Kristus, ja jūs esat šeit un nepazīstat Viņu.

130 Lai Dievs tevi svētī, dēliņ. Vai būs vēl kāds, sakiet: "Tagad es gribu piecelties." Lai Dievs tevi svētī, kundze. Lai Dievs tevi svētī, mana māsa. "Es gribu..." Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs jūs svētī. "Es nostāšos par to šajā pēcpusdienā." Šie jaukie cilvēki, vīrieši un sievietes, viņi pieceļas: "Es nostāšos par to šajā pēcpusdienā."

131 Un tajā dienā, kad ārsts pateiks: "Ar to cilvēku ir cauri; viņam tek asinis, uz viņa vai uz viņas ir nāve." Vai arī kādā rītā tu atcerēsies, kā tu nostājies. Nostājieties par Viņu tagad.

132 "Ja jūs kaunēsieties no Manis cilvēku priekšā, tad Es kaunēšos no jums Mana Tēva un svēto eņģeļu priekšā. Taču, ja jūs apliecināsiet Mani cilvēku priekšā, tad arī Es apliecināšu viņu Mana Tēva un svēto eņģeļu priekšā."

133 Lai Dievs tevi svētī, mana māsa. Vai būs kāds kaut kur tur balkonā? Tieši tagad, kamēr mēs gaidām. Varbūt vēl kāds ir galvenajā zālē? Labi. Es ticu tev uz vārda, draugs.

134 Ja Vārds nokrīt auglīgā zemē, kā tai sievietei pie akas, viņa saprata. Viņa bija pārstāvēta Debesīs pirms pasaules radīšanas. Kad tā Gaisma apspīdēja To, viņa To atpazina.

135 Lai Dievs tevi svētī, mans brāli. Tas ir braši... Lai Dievs tevi svētī, mans brāli. Varbūt jūs esat darījuši svarīgas lietas jūsu dzīvē; šobrīd jūs darāt vissvarīgāko lietu, kādu jebkad esat darījuši – nostājaties par Kristu.

136 Mūsu Debesu Tēvs, šajā pēcpusdienā sēkla nokrita kaut kādā augsnē. Mēs redzam, kā uzdīgst Dzīvība. Vīrieši un sievietes ceļas kājās un Dieva, kurš ir visuresošs, vizzinošs, visvarens, visu redzošā acs viņus redz. Viņi ir Tavi, Tēvs. Tagad es stādu viņus Tavā priekšā kā trofejas.

137 Lai šis viņu pārdzīvojums, kuri ir nostājušies tur šobrīd, zinot, ko viņi ir izdarījuši, zinot, ko tas nozīmē, ka viņi ir nostājušies, lai stāvētu kopā ar tiem nedaudzajiem nicinātajiem, kas pieder

Tam Kungam. Lai viņi vienmēr paliek uzticīgi līdz tai Dienai, kad viņi nostāsies Tavā Klātbūtnē, tad tā brīnumainā Balss pateiks: “Jā, reiz Batonroužā jeb vietīnā, ko sauc par Denhamspringu, viņš vai viņa stāvēja par Mani, Tēvs, bet tagad Es stāvēšu par viņu.” Dāvā to, Kungs. Viņi ir tavi, Jēzus Vārdā. Āmen.

Lai Dievs svētī jūs par to, ka jūs piecēlāties. Dievs vienmēr...

138 Tagad izdariat man šo vienu lietu. Atrodiet, ja jūs esat tur, kur ir tie draudžu gani, satiecieties ar viņiem, parunājiet ar viņiem. Ja jūs vēl neesat kristījušies ar kristīgu kristību, tad izdariat to. Ieejiet tagad ticīgo vidē, īstu ticīgo, ne liekuļu, bet īstenu ticīgo.

Kamēr mēs lūdzamies, palūgsim par šiem lakatiņiem.

139 Debesu Tēvs, tagad šie lakatiņi tiks izsūtīti; es nezinu, uz kuriem. Varbūt kāds vecs, akls tētis sēž tur kādā purvā, gaidīdams, kad tiks atvests šis lakatiņš; tur guļ maziņš bērniņš slimnīcas gultā, viņa māte tur stāv, izmisīgi gaidīdama šo lakatiņu. Debesu Tēvs, es lūdzu, lai Tu ej kopā ar tiem. Un lai kā zīme par Tavu Klātbūtni šodien un par mūsu ticību Tev, kā mēs sludinājam Tavu Vārdu, lai tā ticība, kas bija Ābrahāmā, un ticība, kuru radīja un mums dāvāja Jēzus Kristus, lai tā dodas kopā ar šiem lakatiņiem un dziedina katru, kuram tie tiks uzlikti. Mēs sūtām tos Jēzus Vārdā. Āmen.

140 Lūk, vēl brītiņu, pirms mēs sasauksim lūgšanu rindu. Visuvarenais un stiprais Dievs, varenais, visu pietiekošais... Lūdzu, draugi, es sāksu lūgties par slimajiem un es... Iespējams, kad mēs tur nokāpsim, es...es jums nevarēšu pateikt; iespējams, daži no jums līdz tam laikam aizies. Lai kas tu arī nebūtu, ja tu pat tagad neesi piecēlies un neesi pārliecināts...

141 Ja tu esi draudzes loceklis, tas ir labi, taču ar to vien nepietiek. Saprotiet, tas bagātais jaunais vadītājs bija draudzes loceklis. Saprotat? Viņš pajautāja Jēzum, ko viņam darīt, lai iemantotu Mūžīgo Dzīvību. Viņš nepieņēma To. Viņš aizgāja. Cik bezprātīgi izdarīja tas jaunais cilvēks! Neieņemiet viņa pozīciju. Vai atceraties pēdējo reizi, kad viņš tika parādīts? Nedaudz vēlāk viņam sekmējās. Viņš kļuva bagātāks. Viņš aizgāja līdz tam, ka pat viņa klētis no pilnības pārplīsa. Taču tad mēs redzam viņa pēdējo apliecinājumu, tas bija ellē, mokošās liesmās. Nē, nepieļaujiet, lai tas notiktu ar jums. Pieņemiet Kristu.

142 Jūs, jaunie cilvēki, jūs, jaunās meitenes, jaunie puīši, kuri šobrīd stāvat dzīves krustcelēs, lūdzu, izdariat to. Ieklausieties manī kā jūsu brālī, tādā, kurš jūs mīl. Es atrodos šeit, jo es jūs mīlu. Es mīlu Dievu un mīlu jūs, un es nevaru mīlēt Dievu, ja es nemīlu jūs.

143 Es drīzāk dotu priekšroku, ja jūs gribat nodot kādu piezīmi, izsakiet to manam dēlam, lūk, tur, vai kādam no maniem bērniem. Atļaujiet man... Es iztikšu bez tā. Jebkuri vecāki tā izdarītu; tāpat arī Dievs. Saprotat? Mīliet viņa ļaudis. Mīliet viens otru.

144 Jūs teiksiet: “Kāpēc tu viņus rāj?” Īstena mīlestība izlabo.

145 Ja tavš bērns sēž tur uz ielas, bet tu saki: “Nu, tur sēž Juniors. Viņam nevajadzētu tā darīt, taču es negribu ievainot viņa maziņās jūtas.” Tu viņu nemīli. Viņš tur aizies bojā. Ja tu viņu mīli, tad tu viņu ievēdīsi iekšā un viņu iepļaukāsī. Tu liksi viņam paklausīt.

146 Tieši tā rīkojas Dievs. Mīlestība izlabo, un tāda ir īstena mīlestība.

147 Kad sludinātājs stāv un ļauj jums, sievietes, apgriezt matus, nēsāt krāsas un visu pārējo, un jūs neizlabo, tad tajā nav īstenas mīlestības; un nebļaus uz to. Atļaus jums, vīrieši, precēties trīs vai četras reizes un visas tās pārējās lietas un kaut kā to nogludinās, tajā nav īstenas mīlestības. Atļaus jums pievienoties draudzei, papliķēs jums pa plecu un nosmacēs jūs ar kaut kādu ticības mācību, sakot: “Viss, kas tev ir jāizdara, tev ir jāpievienojas svētajai baznīcai,” tajā nav mīlestības. Vai arī tas cilvēks pats ir tik ļoti pazudis, ka viņš neredz.

148 Īstena mīlestība izlabo jūs un atved jūs atpakaļ pie Dieva Vārda.

149 Paskatieties uz Jēzu, ko Viņš sacīja, jo Viņš mīlēja viņus tik ļoti, ka Viņš nomira viņu vietā pat tad, kad viņi pieprasīja Viņa Asinis.

150 Lūk, lai varenais Svētais Gars... Es gribu brītiņu pagaidīt. Es gaidu, kad uz manis nonāks Svētā Gara svaidījums, pirms mēs sāksim. Es sludināju. Es pateicos jums par sadarbību.

151 Un tā, ikviens, kas atrodas šeit, lai kur jūs nebūtu, it visur zālē, esiet lūgšanā vēl brītiņu, sakiet: “Kungs Jēzu, palīdzi man! Palīdzi man! Ļauj man pieskarties Tavām drānām.” Jēzus sacīja, jūs zināt, kad tā sieviete pieskārs Viņa apģērbam, Viņš nesajuta to fiziski, taču Viņš pagriezās un zināja, kas viņa ir un ko viņa izdarīja. Viņš ir tas pats Jēzus šajā pēcpusdienā, Augstais Priesteris, kuram var pieskarties, kad apzināties mūsu vājumu.

152 Un tā, vai jūs visi ticat, ka tā ir taisnība, ka Dievs ir devis šo solījumu, ka atkal ... (un lai Viņš parāda to) ...ka mēs dzīvojam Sodomas dienās? Cik daudzi no jums šajā ēkā tam tic, vienkārši paceliet roku.

153 Mēs dzīvojam tā, kā tas bija Sodomā. Visa tā sistēma ir piesārņota, pasaules sistēma, viss, draudzes sistēma, politiskā sistēma. Nav nekā... Politika ir tik ļoti samaitāta. It visur sistēmas, mūsu diktatori, tā visa ir samaitātība. Draudze ir kļuvusi tāda pati. Ģimenes ir kļuvušas tādas pašas. Tā vienkārši ir samaitātība. Sodoma!

154 Turklāt atcerieties, Dievs to ir nolīcis jūsu priekšā, tāpēc atcerieties, Viņš sacīja, ka Viņš parādīs Sevi cilvēciskā miesā un izdarīs tā, kā Viņš izdarīja pirms Sodomas, pirms uz skatuves parādīsies apsolītais Dēls. Viņš apsolīja atsūtīt to, kurš būs priekštecis tam apsolītajam Dēlam, kā Viņš sūtīja sākumā, kas to stādīs priekšā; un Viņš pateica: “Kad tiks atklāts Cilvēka...”

155 Es nepazīstu tevi. Nu, Tomsones kundze, tā ir sieviešu slimība un sarežģījumi, vai tici, ka Dievs darīs tevi veselu? Vai vari tam ticēt? Vai ticēsi? Kundze, Tomasa kundze, vai tici, ka Viņš darīs tevi veselu? Tad pacel savas rokas.

156 Tieši aiz tevis sēž viena kundze. Viņa lūdzas. Viņai ir artrīts.

157 Tieši viņai blakus sēž kāds ar kuņģa slimību, arī lūdzas. Tu palaidīsi to garām, tu neesi vērīgs. Jūs neesat no šejienes. Jūs esat no Misisipi. Jūs esat Stringera kungs un kundze. Ja jūs ticēsiet no visas sirds, Jēzus Kristus darīs jūs veselus. Ja vien varat tam noticēt. Vai ticat? Tad jūs varat to saņemt. Labi. Paceliet savas rokas, lai cilvēki redzētu, ka tie esat jūs.

158 Es nepazīstu tos cilvēkus. Es nekad dzīvē neesmu viņus redzējis. Jums ir jātic, draugi. Viņš apliecina Sevi. Vai jūs ticat tam no visas sirds? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.]

159 Kāpēc tu pašūpoji galvu, ser, un šādi uz mani paskatījies? Tā kā tu šādi izdarīji, es brītiņu ar tevi parunāšu. Tu esi tāds kā padzīvojis džentelmenis, esi apsēdies tieši šeit, skaties uz mani. Viņš paskatījās uz mani ar tādu patiesumu! Viņš Tam noticeja. Tu lūdzies par kādu, kuram bija sirdstrieka. Taču galvenais, par ko tu lūdzies, kas tev ir vajadzīgs, tu meklē kristību ar Svēto Garu. Tā tas ir. Jā. Tā tas ir. Ja tu tici tam! Tā kundze, tu meklē darbu. Turklāt, lai tu zinātu, ka es esmu Dieva pravietis jeb kalps, tev ir bijušas divas operācijas. Tā dēļ tev ir tāds kā vājums. Visāda veida stāvokļi, garīga problēma. Es gribu tev pateikt, ka tas viss ir atrisināts. Tava ticība dara tevi veselu.

160 [Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.]...kura sēž tieši tur, jums blakus. Viņa lūdzas. Paklausieties. Viņš sadzirdēja tevi, un tu Viņam pieskāries. Es tevi nepazīstu, bet Viņš pazīst. Es pateikšu tev, par ko tu lūdzies. Vai tu tici no visas sirds? Tev ir problēma ar žultspūsli, par to tu lūdzies. Vai tu tici, ka Dievs tevi dziedinās un darīs tevi veselu? Tu esi Smitas kundze. Tā tas ir. Pacel savu roku.

161 Redziet, Viņš apliecina Sevi. Kas tas ir? Tā ir Ābrahāma Sēkla, ticība, kas bija Ābrahāmam, Kungs Jēzus Kristus mūsu vidū, apstiprinādams Savu Vārdu ar līdzejošām zīmēm.

162 Kurš... Cik daudz šeit ir kartiņu, par ko ir jāpalūdz? Tie, kam ir kartiņa, paceliet roku. Ak, būs labāk, ja sāksim lūgšanu rindu.

163 Jūs redzat, jūs saprotat, vai ne? Lūk, šis gars ne tikai... Tas nedziedina. Tas tikai apliecina, ka Viņš atrodas šeit. Jūsu ganiem ir tādas pašas tiesības lūgties par slimajiem. Ne jau viņi to dara, nē, protams, nē. Taču viņiem...viņiem ir tieši tādas pašas tiesības: "Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic."

164 Tagad man šeit ir vajadzīgi mani draugi gani. (Vai būs labi, ja es pasaukšu no auditorijas...?...)

165 Cik daudz šeit ir ganu, kuri tic no visas sirds, kalpotāju, kuri tic? Ak, pateicos jums. Es gribētu, lai jūs pieceļaties. Atnāciet šurp, nostājieties kopā ar mani un kādu brītiņu šeit lejā, lai lūgtos par slimajiem. Nāciet šurp lejā. Tagad uzmanīgi skatieties, kā notiek dziedāšana, pavērojiet to, kas notiek.

166 Es gribu, lai jūs atnākat, izveidojat divkāršu rindu tieši šeit. Es nokāpšu tur lejā pēc brītiņa, lai lūgtos par slimajiem. Man ir vajadzīgi ticīgi gani, kas grib apliecināt sevi kā ticīgus, ka jūs ticat, ka jūs nākat uz šejieni, ka jūs dzīvojat svētu, tīru dzīvi. Atcerieties, skatieties šurp, kas iznāk, pārstāvēdami Kristus Evaņģēliju!

167 Blāri Blēr, es zinu, ka tu esi tur, tu un brālis Pats. Izveidojiet, lūdzu, tur divkāršu rindu, kā jūs parasti to darāt, lūdzu, tu un brālis Pats.

168 Ticīgie gani, kuri ticēs! Nu, paskatieties, ja Dievs var šādi apliecināt Sevi caur Savu Vārdu, ar Savu Vārdu, cik daudzi no jums zina, ka Bībele, Jēzus sacīja: "Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic." Ja viņi uzliks rokas slimajiem, tie kļūs veseli"? Gani, jūs esat atnākuši šurp, lai apliecinātu sevi kā ticīgus. Vai pareizi? Jūs esat ticīgi (vai ne?), citādāk jūs šeit nestāvētu. Ko tad pateica Jēzus? "Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic." Es ticu līdz ar jums.

169 Es kāpju lejā. Tie ir mūsu ļaudis, mēs esam gani pār šiem ganāmpulkiem. Es kāpju lejā, lai tagad iemestu tīklu kopā ar jums, uzliktu savas rokas kopā ar jūsējām. Un, kad šie cilvēki ies garām, ja jūsu domās ir kaut kas kaut nedaudz skeptisks, tad izmetiet to tagad uzreiz; lai tad, kad garām ies šie cilvēki...tad viņi visi ies garām, un mēs liksim viņiem virsū rokas, un viņi tiks dziedināti. Vai tagad jūs visi ticēsiet no visas sirds? [Kalpotāji saka: "Āmen."–Tulk.]

170 Cik daudzi no tiem, kas atrodas šeit, lūgsies par citiem, kad tie ies garām, paceliet roku: "Es lūgšos."

171 Atcerieties, tas varētu būt tavs tēvs, tava māte, tava meita vai dēls, māsa vai brālis. Un, ja ne jūsējie, tad kāda cita, kuri ies cauri šai rindai. Bet kā būtu, ja tie būtu viņi, un viņi mirtu no vēža vai kādas briesmīgas slimības, vai tad jums negribētos, lai tie cilvēki būtu dziļi patiesi? Protams, mums gribētos.

172 Un tā, es domāju, kā jūs... Lūk, tie, kas atrodas šeit, *šajā* rindā, *šajā* ailē, nostājieties pretim *tai* sienai, ar lūgšanu kartiņām. Nostājieties pretim tai sienai, visi, kas atrodaties labās puses sektorā. Labi, aizturiet kreiso sektoru; mums visiem būs par šauru, saprotiet, un jūs nezināt, ko mēs darām. Labi, visi, kas atrodas *šajā* sektorā, nostājieties *šeit*. Lūk, visi, kas atrodas labajā sektorā, nāciet šurp, jo jūs nāksiet lejā, nāksiet apkārt.

173 Un kā jūs...kā viņi ies ārā, brāli Border? Uzreiz no sānu durvīm, ies apkārt un atkal atgriezīsies ēkā.

174 Un tā, pēc dažām minūtēm, kad pasauks no *šīs* puses, viņi nostāsies. Un tagad paskatīsimies, ko... Labi, tie, kas atrodas *šajā* sektorā, pagriezieties, lūk, uz šo pusi. Turiet jūsu lūgšanu kartiņas, pārejiet uz šo pusi. Bet jūs, kas esat balkonā, kāpiet lejā pretī viņiem, tur rindas beigās. Lūk, tie, kas atrodas šajā kreisās puses sektorā, pārejiet uz kreiso pusi. Un tad, redziet, jūs izveidosiet rindu un iesiet atpakaļ pa *turieni*; griezīsieties atpakaļ, iesiet pa *turieni*. Saprotat? Un jūs virzīsieties līdz ar

rindu tur apkārt; tad mums nebūs pilnīgi nekāda sajukuma.

175 Bet jūs, kas esat balkonā, vienkārši nostājieties tajās ailēs, un, kad viņi ies garām, vienkārši pievienojieties.

176 Un tā, tagad lai katrs sāk iet atpakaļ, ejiet atpakaļ, kamēr nonāksiet līdz tai rindai *šeit*. Vienkārši nāciet apkārt, lūk, *šeit*, sāciet nākt apkārt un stāties *šajā* te rindā.

177 Ak, kas tik nevarētu notikt tieši tagad! Kas tik nevarētu notikt! Tas būs tāds brīdis, kad kaut kam noteikti ir jānotiek. Labi.

178 Jā, pareizi, ejiet atpakaļ uz *turiēni* un tādā veidā nostājieties rindā. Ejiet tieši pa šo te aili. Tieši tādā veidā.

179 Un tagad, kamēr jūs stāvat, visi stāv kājās, mēs pienesīsim lūgšanu. Un šī sanāksme lūgsies kopā ar mani, lai jūs kļūtu veseli. Tagad tikai ticiet. Un ne...

180 Nāciet uzreiz apkārt tur uz aizmuguri, nāciet uzreiz apkārt un nostājieties šajā rindā tur aizmugurē. Nāciet apkārt, izveidojiet vienu lielu rindu. Nāciet apkārt pa *šejieni* un izveidojiet vienu rindu. Tieši tā.

181 Visi esiet lūgšanā. Tagad esiet patiešām ticībā. Nepievērsiet tagad uzmanību cilvēkiem. Atcerieties, mūs ir ieskāvusi Jēzus Kristus Klātbūtne, no mums ir atkarīgs godāt to, ko Viņš ir izdarījis mūsu vidū, ticot Viņa Vārdam.

182 Lieliski. Lūk, būs lieliski. Man šķiet, šī rinda nostājās vienkārši brīnišķīgi.

183 Un tā, kamēr visi stāv, es gribu, lai tagad katrs cilvēks šajā ēkā noliec savu galvu.

184 Kungs Jēzu, drīz tam ir jānotiek. Lēmumam ir jātiek pieņemtam tieši tagad. Vai mēs ticam, ka Tu esi šeit? Vai mēs Tevi mīlam? Vai mums ir pietiekami ticības, Kungs, tam, ko mēs prasīsim? Šie cilvēki apliecina sevi, nostādamies šai rindā. Kungs, lai tas nav velti. Lai ir tā, Kungs, ka viņi ietu šeit cauri, katrs ietu tā, it kā viņš ietu garām Kristum, jo mēs zinām, ka Viņš ir šeit. Un mēs lūdzam, lai viņi saņem savu dziedināšanu. Es esmu pārliecināts, ka pat pēc daudzām nedēļām šie cilvēki ies pie saviem ganiem, sievietes, kurām ir sieviešu slimība, vēdera slimība, vīrieši ar prostatu, visāda veida slimībām, viņi kļūs veseli, sacīdami: "Ziniet, tas vienkārši no manis aizgāja," jo viņi ir Tavā Klātbūtnē. Lai viņi tagad iet tam cauri un saņem to, kamdēļ Tu nomiri. Viņi ir Ābrahāma Sēkla, un Tu uzvarēji viņu dēļ. Lai viņi atnāk un saņem to, ko Tu esi viņiem devis.

185 Un, sātan, tu tik ļoti tiki atmaskots šajā nedēļā, ka tu zini, ka tu esi sakauts radījums. Jēzus Kristus sakāva tevi Golgātā. Viņš augšāmcēlās trešajā dienā mūsu taisnošanai, un šobrīd Viņš stāv mūsu vidū. Un mūsu ticība raugās uz Viņu un neskatās uz tevi vai uz to, ko esi izdarījis tu. Atstāj šos cilvēkus Jēzus Kristus Vārdā.

186 Labi, sāksim rindu. [Brālis Branham un kalpotāji liek rokas uz slimajiem un lūdzas par katru lūgšanu rindā. Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.] ...nē.

187 Mēs izdarījām tieši tā, kā mums lika darīt Skolotājs. Cik daudzi no tiem, kas izgāja cauri šai rindai, ticēja, ka jūs kļūsi veseli, paceliet savu roku. Es paceļu savējo kopā ar jums.

188 Nu, beidzot mēs to izdarījām kā kalpotāju grupa; daudzi no viņiem bija slimi, es to zināju, taču viņi centās pielikt visas pūles, lai dabūtu iekšā savu sanāksmi, vai nu viņi ieies vai nē. Tie ir īsteni gani. Un Svētais Gars pateica man: "Panāc, lai viņi visi sadodas rokās." Mēs sasaistījām kopā mūsu sirdis un mūsu tīklus, un mūsu lūgšanas.

189 Jēzus, padari veselus arī viņus. Un padari viņus par stipriem ganiem, kas būs stipri Tā Kunga Vārdā.

190 Lai Dievs, mani brāļi, lai Viņš dāvā jums visas jūsu sirds vēlēšanās. Lai jūs kalpojat Viņam visas dienas un lai jūsu dzīvēs ir Dieva spēks, lai kalpotu šai jaukajai cilvēku grupīnai. Lai Jēzus Kristus, kurš bija kopā ar mums un ir kopā ar jums visu laiku, lai Viņš atklāj Sevi jums vēl vairāk, nekā Viņš ir darījis iepriekš.

191 Jūs, ļaudis, daži no jums bijāt kropli; varbūt kādu laiku jūs neredzēsiet nekādas izmaiņas, varbūt jūs neredzēsiet nekādas izmaiņas. Paskatieties, ko darīja Ābrahāms. Nav nekādas nozīmes, kas...jums uz to nav jāskatās. Neskatieties uz jūsu simptomiem. Skatieties uz to, ko pateica Viņš. Ja jūs sakāt: “Es vēl jūtu sāpes,” tam ar to nav nekāda sakara. Jūs izdarījāt to, ko Dievs pateica izdarīt. Saprotiet, neskatieties uz to. Skatieties uz to, ko pateica Viņš. Dievs pateica, ka tas tā ir! Es tam ticu. Bet jūs? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Es ticu tam no visas sirds.

192 Lai Tas Kungs Dievs jūs svētī, līdz es atkal jūs satikšu. Es lūdzu par jums; nakts nav pārāk tumša, lietus nelīst pārāk stipri. Es lūgšos par jums. Lūdzieties par mani. Līdz mēs atkal tiksimies, lai Dievs jūs svētī. Un tā, brāļi, draudzes gans.

Ieņemt ienaidnieka vārtus pēc pārbaudījuma

(Possessing The Gate Of The Enemy After Trial)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja svētdienas pēcpusdienā, 1964. gada 22. martā Denhamspringsā, Luiziānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 64-0322 ilgst 1 stundu 9 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.